

VIITORUL ROL

CARMEN PETRESCU

Încă din studenție, Carmen Petrescu s-a făcut cunoscută, jucînd în filmul *Actorul și sălbaticii*. La absolvire (1973), a fost repartizată la Teatrul de Nord din Satu Mare; din 1976, s-a integrat în colectivul Teatrului Tineretului din Piatra Neamț, unde a înregistrat succese, obținînd premii pentru interpretarea rolurilor: Liz (*Vieți paralele*, de Ovidiu Genaru), Gabriela (*Somnoroasa aventură*) și Ortansa (*Proștii sub clar de lună*), de Teodor Mazilu. Din fișa ei de creație, pe ambele scene, cităm: Mașa și, ulterior, Națașă (*Trei surori*, de Cehov); Lady Milford (*Intrigă și iubire*, de Schiller); Doamna Page (*Nevestele vesele din Windsor*, de Shakespeare); Doamna Luther și Papa — în travesti (*Martin Luther și Thomas Münzer*, de Dieter Forte); Veta (*O noapte furtunoasă*, de I. L. Caragiale); Frosa (*Idolul și Ion Anapoda*, de G. M. Zamfirescu); Patroana (*Mitică Popescu*, de Camil Petrescu); Silvia (*Acești ingeri triști*, de D. R. Popescu); Elsa (*Dragonul*, de E. Șvart); Clitemnestra (*Muștele*, de J. P. Sartre).

Afișul noilor premiere de la Teatrul Tineretului din Piatra Neamț va cuprinde, printre altele, *Anotimpuri teatrale*, de Eduard Covall (semnat și al regiei) și un spectacol-coupé alcătuit din farse culese de francezul Jean Variot — *Istoria comică a magului Faust, larba amăgîrilor* și *Soțul ideal* (regia: Victor Ioan Frunză). Carmen Petrescu este distribuită, în ambele, în mai multe roluri.

„Printr-o fericită coincidență, cele două spectacole pun în valoare deopotrivă (în ciuda deosebirilor de temă, timp și spațiu) același mecanism lăuntric, prea puțin cunoscut: dedublarea actorului — ființa sa și masca histrionului...”

În *Anotimpuri...* (confesiunea unui slujitor al scenei, luminată din șapte unghiuri diferite, pornind de la șapte vârste diferite ale actorului), momentul în care joc, „Soții Pitoeff”, completează suita unor monoloage care încearcă să sublinieze interferența dintre viață și scenă, dintre adevărul teatrului și mistificările ce-și fac loc într-o existență dedicată profesiunii de actor.

În spectacolul-coupé, voi interpreta: Soția Dracului, Bucătăreasa, Soția lui Paul, Baba, Husarul, Vaca și a treia soție a lui Barbă Albastră, dar, înainte de toate, rolul Actriței (o comediană din teatrul ambulant de bilci), care intră, rînd pe rînd, în pielea personajelor respective, ca apoi spectatorii s-o regătească pe ea, pe această femeie de profesiune actriță, pregătindu-se s-o ia de la capăt pentru a deveni din nou Soția... Bucătăreasa etc., etc.

Încerc să comunic cîteva idei discutate cu ambii regizori, care intenționează ca, prin aceste spectacole, să creeze un liant între spectatorul avid de a înțelege actorul, în întreaga sa comportare, și interpret, această ființă ciudată, care transmite idei și sentimente străine, filtrate prin propria sa capacitate de selecție, la urma urmelor, prin propria sa suferință. Pentru mine, această experiență înseamnă o nouă șansă de a-mi verifica posibilitățile, supunîndu-mă unui alt alfabet de expresie teatrală. Mă bucur că am ocazia să joc în două spectacole cu același mobil: cultivarea respectului pentru teatru și pentru slujitorii lui”.

telex-., teatrul“●telex-., teatrul“●telex-., teatrul“

A încetat din viață Grig Schitcu, prețuit actor, care a slujit, cu talent și credință, scena orădeană, încă de la înființarea Teatrului de Stat din Oradea. ● O foarte inte-

resantă carte a apărut în editura „Meridiane”: Despre arta reprezentăției dinainte gîndite și despre improvizație de Andrea Perrucci, tradusă de Olga Mărculescu. ● Teatrul de Nord din Satu Mare, sec-

ția română, a pregătit, pentru stagiunea estivală, spectacolul de divertisment muzical umoristic Floricele de porumb, de Valentin Silvestru și Dumitru Solomon. ● La

VIRGIL OGĂȘANU

De la începutul carierei sale, Virgil Ogășanu a apărut ca o personalitate conturată. Jocul său mizează pe farmec, pe spontaneitate, pe priceperea de a imbrina candoarea și ironia, făcându-le să se potenteze reciproc. Discreția mijloacelor sale interpretative dă personajelor o aură de sensibilitate și finețe intelectuală. Rolurile interpretate de Virgil Ogășanu par multe, prin durata ieșită din comun a vieții spectacolelor respective, care le fixează în conștiința publicului: Camille Desmoulins (*Moartea lui Danton*), Leonce (*Leonce și Lena*) de G. Büchner; Malvolio (*A 12-a noapte*, de Shakespeare); Baronul (*Azilul de noapte*, de M. Gorki); Werther (*Noile suferințe ale tîndrului W.*, de U. Plenzdorf). Dar, la o privire mai atentă, sînt mai puține decît ne-am fi așteptat...

Pe cele două scene ale Teatrului „Bulandra”, Virgil Ogășanu poate fi văzut în spectacolele: *Răceala*, de Marin Sorescu (Mahomed); *O zi de odihnă*, de Kataev (Miusov); *Voluptatea onoarei*, de Pirandello (Baldovino); *Menajeria de sticlă*, de Tennessee Williams (Jim O'Connors); *Anecdote provinciale*, de A. Vampilov (Ugarov, Karnaev). Pentru stagiunea viitoare, repetă, în plesa lui Mihail Bulgakov, *Țarul Ivan își schimbă meseria*, rolul Timofeev. Regia: Alex. Colpacci, scenografia: Dan Jitianu.

„Pregătim spectacolul pentru următoarea stagiune, sîntem abia la începutul repetițiilor, așa încît rolul pe care-l voi juca e «crud», e încă «în șantier». Personajul, inventatorul Timofeev, deși pare mai puțin generos decît celelalte, ca rol, reprezintă nucleul satirei lui Bulgakov.

Timofeev este constructorul unei mașini a timpului; cu această mașină, el se întoarce din Moscova anilor '20—'30 în secolul XVI, la Curtea Țarului Ivan, supranumit cel Groaznic; prilej de analo-

gii și de contraste. Forînd în trecut, el înțelege mai bine prezentul. Timofeev este în același timp un visător, un poet, dacă vrei, care își trăiește fericit visul.

Adevărul lui Timofeev este cel al răsturnării aparențelor; mintea lui înfierbîntată construiește fantezii pe care le regăsește odată cu pătrunderea în vis. El e preocupat să înțeleagă raporturile cu lumea înconjurătoare, cu tot ce există, dar mai ales să-și înțeleagă timpul; dorința de a ieși în lume, în univers, de a pune față-n față epocile, îl obsedează într-atît, încît s-a izolat de cei din jur, chiar de soție. Prins în evenimentele pe care le vede prin aparatul său, el trăiește momente de fascinație, visează lucruri frumoase. Este convins că acea mașină va fi de folos întregii lumi. Asemenea oameni dăruieți, de felul lui Timofeev, am mai întîlnit în teatru; mă gîndesc, de pildă, la Marin Miroiu.

Proiecte de viitor: sînt distribuit în *Vilegiaturistii*, de Maxim Gorki, în rolul Dudakov. Regia: Alexa Visarion. Întrucît nu am intrat în lucru, despre Dudakov, cu altă ocazie”.

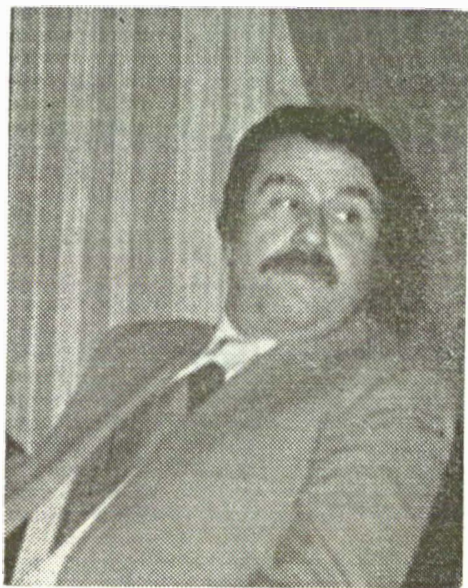
telex-,,teatrul“ ● telex-,,teatrul“ ● telex-,,teatrul“

Teatrul German de Stat din Timișoara a avut loc premiera piesei Ifigenia în Taurida de Goethe, în regia lui Alexander de Montléart (directorul Teatrului din Lüneburg — R.F.G.) și scenografia lui Gabriel Kazinczy. ● Co-

lectivul artistic al Teatrului „Bulandra” s-a întîlnit cu oamenii muncii de la Centrul Național de Fizică de pe platforma Măgurele. S-a dialogat deschis, fertil, despre realizările și proiectele teatrului. ● Cronicara teatra-

lă a revistei „Orizont” și colaboratoarea noastră Antoaneta C. Iordache a debutat ca romancieră cu volumul Singurătatea poveștilor pentru copii. ● În „Flacăra” din 9 iulie 1982, Ion Cojar vorbește cu pastune și responsabilitate despre

VIITORUL ROL

RADU PANAMARENCO

Radu Panamarenco a debutat în 1962, la Teatrul Național din Tirgu Mureș, unde a întâlnit o atmosferă stimulatorie și a fost distribuit în roluri care i-au îngăduit să-și afirme talentul și să se dezvolte profesional. Actorul mărturisește : „Am avut norocul să lucrez sub îndrumarea experimentatului om de teatru Tompa Miklós, artist emerit, cărui îi datoriez ceea ce sînt azi“. A mai jucat la Teatrul „Mihai Eminescu“ din Botoșani și la cel Municipal din Ploiești. Dintre rolurile interpretate pe cele trei scene, amintim cîteva Ionică Pară (*Să nu-ți faci prăvălie cu scară*, de Eugen Barbu); Rumân Gruie (*Vlaicu Vodă*, de A. Davila); Blohin (*Povestiri din vechiul Arbat*, de A. Arbuzov); H. C. Curry (*Omul care aduce ploaie*, de Richard Nash); Șbilț (*Patima roșie*, de Mihail Sorbul); Spiegelberg (*Hoții*, de Schiller); Ross (*Mac-*

beth, de Shakespeare). Din 1976, face parte din colectivul Teatrului Giulești. Aici a fost distribuit în: Potapov (*Da sau Nu*, de Al. Ghelman); Țifescu (*Descăpăținarea*, de Al. Sever); Tolănică (*Comedie fără titlu*, de Ion Băieșu); Stavăr (*A cinceu lebdă*, de Paul Everac); Chiriac (*O noapte furtunoasă*, de I. L. Caragiale); Băjenaru (*Opinia publică*, de A. Baranga); Căpitanul (*Woyzeck*, de Büchner) ș.a. Radu Panamarenco este prin excelență actor de compoziție. Compozițiile lui nu sînt ample și de largă respirație, dar, prin forța și vitalitatea interpretului, dobîndesc importanță și semnificație în caracterizarea unui mediu, a unei atmosfere.

În prezent, Radu Panamarenco repetă în *Serpentina*, de Paul Everac, rolul Băuceanu, iar în *Pălăria florentină*, de La-biche, pe cel al negustorului Nonancourt.

„Băuceanu este prototipul clasic al parvenitului. Lipsa de scrupule, demagogia și arivismul îl fac să aibă o imagine răsturnată a relațiilor cu cei din jur, pe care îi judecă sau îi apreciază conform psihologiei sale deformate. Discrepanța dintre aparență și esență, ca și o permanentă explozie verbală (dovada certă a inculturii și non-valorii), îl fac pe Băuceanu să devină pe rînd ridicol, revoltător sau comic. Aducînd pe scenă acest personaj, aș dori ca spectatorul să nu fie captivat doar de latura comică a acestui intrus în societate, ci să pătrundă dincolo de aparența înșelătoare.

Total diferită este structura personajului din *Pălăria florentină*, Nonancourt. Provincial conservator, apărător al moralei tradiționaliste, tată blind și iubitor, el vrea ca — în ciuda tuturor încurcăturilor în care fără voia lui este implicat — ceremonia căsătoriei fiicei sale să se desfășoare conform tradiției. O înțelegere întîrziată a evenimentelor, o lipsă de perspicacitate îl ajută să iasă cu ușurință din orice conflict, intrucît nu realizează gravitatea a ceea ce i se întîmplă. Ajutat de regizorul Tudor Mărăscu și de excelenta echipă de interpreți, sper să reușesc ceea ce mi-am propus“.

Maria MARIN

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

raporturile dintre regie și dramaturgie. ● La Tulcea, colectivul de amatori „Teatrul tineretului“ repetă Mășterul Manole, de Ștefan Dumitrescu. Alt colectiv de amatori tulcean, Teatrul muncitoresc, repe-

tă o piesă de același Ștefan Dumitrescu, intitulată... Despicătura ontologică (!) ● Citim, în „Scinteia“ din 16 iunie 1982, că „Marele presbiter și episcop al noii religii universaliste“ incriminează dra-

maturgia și teatrul, în capitolul 46 al „Statutului noii religii“. Nici nu știe „Marele presbiter“ cite milioane de „rătăciți“ de la „dreapta cale“ se declară iubitori ai teatrului!

FAIMA